

Slalom och störtlopp ha slagit igenom

Lyckade tävlingar i Storlien och Åre.

Då Sven Jerring inledde sitt slalom-käseri i samband med de internationella utförstävlingarna därstädes, nämnde han något om att dessa tävlingar voro de första slalomtävlingarna i Sverige. Så är emellertid icke fallet. Den första slalomtävlingen med utländskt deltagande avhölls i Riksgränsen i maj 1934, och nationella utförstävlingar ha sedan ett par år tillbaka arrangerats i större och mindre skala på ett flertal olika platser. Att dessa dock ej vunnit större beaktande är ganska naturligt, då ju utförsåkingen på skidor här i landet är en helt ny skidsportgren.

Däremot torde man med fog kunna påstå, att de tävlingar, som arrangerades i Storlien den 24—25 mars 1935, beteckna det definitiva genombrottet för störtlopp och slalom. Deltagareantalet — över hundra damer och herrar —, tusenhövdad publik (som dagarna före tävlingarna väl underrättats om vad störtlopp och slalom innebär genom speciellt tryckt program), gott tävlingsväder (den första dagen idealisk med sol, vindstilla och blå himmel), perfekta arrangemang på tävlingsplatsen, goda prestationer av alla de uppträdande, allt detta i förening med briljant humör från publikens sida gjorde sitt till att väcka intresse och förståelse för vår nya skidsportgren.

Att över hundra tävlingssugna skidåkare hörsammat kallelsen till Storlien, måste vara ett tecken på det i vårt land allt mer stigande intresset för utförsåkingen. De nybildade slalomklubbarna i Östersund och Åre bidro tillsammans med Storliens Skidklubb med de flesta deltagarna, men dessutom ställde tävlande upp från Sollefteå, Säfsnäs och en hel del andra platser förutom en mängd gäster från hotell och pensionat i Storlien med omnejd. Tävlingsens karaktär av internationell framgång först och främst av ett representativt norskt deltagande med den i Alperna vältränade Reider Hoff i spetsen för dussinet kända gutter. Även Tyskland och Holland hade en deltagare med vid starten.

Tack vare Skidfrämjandet, som gått i författning om borrhöjandet av skog på Skurdalshöjdens södra sluttning, äger Storlien nu en slalombacke med fullt internationella mått. Längden kan varieras mellan 600 och 800 meter och nivåskillnaden håller sig omkr. 140 meter.

Banläggaren, Olle Rimfors, hade för den s. k. turistklassen prickat ut en bana av synnerligen enkel beskaffenhet, som dock gav de tävlande tillräcklig ansträngning och satte deras åkteknik på nog så hårda prov. Att det brast i konsten att svänga var ingenting att förvåna sig över. Var och en som på mer eller mindre elegant sätt absolverade backen visade genom sitt deltagande att intresse och vilja finnes och att förmågan så småningom kommer bara vederbörande få hålla på och öva ännu ett tag.

Turistklassens tävling genomfördes i det mest strålande väder. Tävlingen blev en liten succé för sig och den visade på ett ypperligt sätt inte bara hur rolig en slalom kan bli för deltagarna själva, utan även vilken briljant publiksak ett väl genomfört arrangemang i slalombacken utgör. Vår nya skidsportgren tog med denna dags tävling ett jättesteg framåt. Åskådarnas goda och glada humör, deras ivriga handklappningar och ljudliga hurra-rop tydde på att de hurtiga deltagarna i backen "slalomat" sig rakt in i mängden åskådares hjärta.

*

Deltagarna i stora klassen hade att tävla i kombination av störtlopp och slalom. Terrängen i Storlien bjuder ej på några idealiska banor för störtlopp av alpin karaktär. Sluttningen utför Skurdalshöjden från Björkgränsen och ned, som i detta fallet användes, mäter ej mer än omkring 700 meter i längd. För att få banan något svårare hade fyra pliktportar satts ut, en åtgärd som är att rekommendera för att ej hela störtloppet skall bli en rakt utförslopp, där det gäller att enbart "sätta sig ned" och vänta tills man passerat målet. Ännu tror mängden att ett störtlopp obetingat måste gå uteslutande spikrakt utför. Detta är fel. En störtlopps-bana innehåller många fler tillfällen till att bromsa och svänga än vad mängden slalom gör.

Den korta störtloppsdistansen gjorde att tidsdifferenserna mellan alla åkarna endast rörde sig om sekunder och tion-

delar av sekunder. De två norrmännen Altern och Hoff visade sig snabbast, besegrande Zetterblom och Bergman med jämnt i sekund. Zetterblom var 0,1 före Bergman.

Slalombanan innehöll 2 besvärliga passager, "horisontalen" längst upp och "vertikalen" närmast målet. I den senare missade de flesta, oftast beroende på för hård ingångsfart i vertikalens första flaggport.

Bergman gjorde i slalom en felfri åkning och segrade med tiden 1,02,9 minuter, 5,3 sekunder före Svanbäck från Östersund. Norrmännens teknik räckte ej till för slalom. De fingo se sig besegrade av en hel del svenskar, vilka i slutprotokollet därigenom kommo att belägga de tre första platserna. Bästa norrmann blev Reider Hoff, som fick en 4:de placering, varpå följde Sture Zetterblom från Storlien.

Prisutdelningen, som förrättades av överste Holmquist i Nya Högfjällets charmanta samlingshall blev en verklig högtidsstund. Alldeles särskilt bejublade blevo småpojkarne från Storlien, vilka som belöning för sina glänsande prestationer allesammans fingo mottaga de bästa hickoryskidor.

Damerna få ursäktas, men denna gång kommo de litet i skymundan inte bara på grund av ett ringa deltagareantal utan mest beroende på att herrklassen var så starkt besatt från både in- och utlandet. Här måste dock komma en komplimang till lilla Karin Smith och Brita Rimfors från Östersund, vilka båda tolvåringar skötte sig storartat och — om de omhändertagas i fortsättningen — säkert komma att låta tala om sig. Sally Zetterblom från Storlien måste på grund av ett fall under störtloppet bryta tävlingen. Hon är annars ett lovande ämne liksom även Brita Lindström från Stockholm, som man önskar bättre träningsmöjligheter i fortsättningen.

Skidfrämjandets slalomklubb, som gått i spetsen för tävlingarna uppe i Storlien, måste lyckönskas till ett gott arbete. Klubbens initiativ är värd all beundran. Man får hoppas att isen nu på allvar är bruten för modern utförsåking.

*

Det traditionella störtloppet utför Åre-skutan, en väglängd av c:a 5 km. med 1000 meters fallhöjd, gick i söndags av stapeln med rekorddeltagande från Åre, Storlien och Östersund. Loppet genomfördes under idealiska snöförhållanden, säkerligen de bästa som arrangörerna någonsin kunnat bjuda. Tyvärr försvårades tävlingen genom en tät dimma ovanför 1000-metersplatån. De utprickade flaggorna stodo alldeles för glest för att de tävlande skulle få den rätta säkerhets-känslan i vägvalet.

50 deltagare kastade sig utför på mer och mindre ändamålsenlig utrustning. Tack vara de jämna snöförhållandena åkte Magnus Hanssons gamla rekord all världens väg. Bergman segrade med tiden 5,57,1, 10 sekunder före Zetterblom från Storlien. Hanssons gamla rekordtid var 6,53 minuter.

Tävlingarna genomfördes i övrigt synnerligen förtjänstfullt av Åre Slalomklubb och en väldig publikanslutning (extratåg från Östersund och Storlien) gjorde sitt till att bringa god stämning över tävlingsarrangemanget.

Åre är att gratulera, som äger sådana utmärkta möjligheter att ordna utförstävlingar av alpin karaktär. Det må här uttryckas en förhoppning, att tävlingen i fortsättningen göres internationell. Det är den värd. "Årebagsdagen" kan göras till en verkligt sportlig klang- och jubeldag — om Åreborna själva vilja.

S. B.

Tjalve, Norrköping,

anordnar — med anledning av sin tioåriga tillvaro — en nationell vörorientering sönd. den 28 april. Inbjudan har i dagarna utfärdats och man beräknar livlig anslutning, främst från Sörmlands och Östergötlands orienterare. Möjligt är att också en del stockholmare komma att delta.

Seniorer och yngre oldboys prova sina krafter på en bana om 10 km., medan äldre oldboys komma att löpa en kortare bana.